

HET POSTULAAT

Alle vijf zijn ze terug. Onwennig, alsof ze in deze samenstelling pas voor de eerste keer aan de ronde tafel zitten, kijken ze elkaar aan. Niemand zegt wat. 'Iets' heeft hen ongevraagd hier neergezet. Dit zijn ze niet gewend. En evenmin, dat ze over een onderwerp moeten praten dat ze niet zelf op de agenda hebben gezet. Het is bovendien het enige agendapunt; en ook dit is ongewoon. Onthutsend ongewoon. Verder zijn ze vele jaren na hun dood op aarde nu onstoffelijk. Aan de laatste toestand zijn ze weliswaar al een poosje gewend, maar wel op een andere plek. Hier ervaren ze het alle vijf als surrealistisch.

Heel vroeger, in hun stoffelijke tijd, was het allemaal anders. Elke maand kwamen ze hier bijeen om over allerlei onderwerpen te praten. Dit waren stevast erg belangrijke onderwerpen, die alleen zij op de agenda mochten plaatsen. De Raad van Vijf noemden ze zich. De functionele samenstelling van de Raad was altijd dezelfde. Alleen de persoonlijke samenstelling veranderde af en toe. Niemand had het eeuwige leven, al vonden ze dat dit op hun niveau van macht en aanzien eigenlijk wel zo had moeten zijn.

Als Raad hadden hun besluiten formeel de status van advies. Maar in de praktijk was elk advies dermate dwingend, dat het moeiteloos de status van decreet haalde. In de wereld gebeurde daardoor altijd alles wat zij wilden. Hoe ze dat gedaan kregen, wisten alleen zij. Niemand anders had weet van hun bestaan. Elk nieuw Raadslid werd steeds unaniem door de anderen gekozen. Na in het diepste geheim door hen te zijn aangezocht, en hieraan vooraf minutieus doorgelicht. Ze moesten er zeker van zijn dat ze een geheime Raad bleven. Eeuwenlang was dat goed gegaan.

Door de vele, kleurrijke oneffenheden op zijn uniform, met overheersend gouden, was in De Raad de Superbevelhebber de meest opvallende. Hij behartigde de belangen van alle militairen in de wereld, ongeacht het krijgsmachtonderdeel of politieke systeem waartoe ze behoorden. Om het aantal militairen zo groot mogelijk te houden, en hiermee zijn invloed in De Raad, was het de kunst om op zoveel mogelijk plekken op aarde vijandschappen te handhaven, maar grootschalige oorlogen te vermijden. Het laatste kon immers het aantal militairen teveel doen dalen, en hierdoor zijn invloed in De Raad. Kleine oorlogen waren prima. Die hielden de dreiging van een veel grotere in stand, en zorgden ervoor dat wapensystemen uitgeprobeerd konden worden, wat zeer welkom was bij de wapenindustrie en voor de economie.

Een veel minder opvallend lid in De Raad, maar wel de machtigste, was de Hiërarch. Hij behartigde de belangen van alle gekozen en zelfbenoemde politieke leiders in de wereld, ongeacht het systeem of machtsblok waartoe ze hoorden. Hij voorzag hen tijdig van agressieve retoriek, waarmee ze elkaars politieke stelsels konden bestoken. Zo hielp hij de Superbevelhebber vijandschappen in stand te houden, en dit stelde hem in staat om maximaal greep op de maatschappij te bewaren. Het hoofddoel van elke politicus.

De Macronoom behartigde in De Raad de belangen van alle economen in de wereld. Om die zeker te stellen, had hij een universeel rekenmodel ontwikkeld, die het uitwisselen van materiële zaken regelde. Voor elk politiek systeem verschilde dat een beetje, maar het kerndoel van elk model was hetzelfde: *de economie moet blijven groeien*. Met het aanbrengen van de verschillen hielp de Macronoom de Hiërarch aan zijn behoefte aan agressieve retoriek.

Voor de aanmaak van materiële zaken die nodig waren voor een groei-economie zat de Technocraat in De Raad. Hij zorgde ervoor, dat binnen ieder politiek systeem regelmatig geclaimd kon worden, dat men op een bepaald technologiegebied een achterstand had. Politici konden daarmee agressieve retoriek bedrijven en maatregelen nemen, waarmee de productie van materiële zaken ongehinderd door kon gaan, en met de economie groeien.

Een beetje vreemde eend in de bijt was het vijfde lid van De Raad, de Patriarch. Hij behartigde de belangen van alle religies die een manlijke god aanbaden. Zijn belangrijkste bijdrage was ervoor zorgen dat er veel nageslacht kwam. Met name de Hiërarch was daar blij mee. Voor meer zielen van alles kunnen beslissen, betekende tenslotte meer macht. Bij de daad die voor het verkrijgen van nazaten nodig was, mochten mensen echter niet teveel genieten; en zeker niet openlijk. Dit kon immers naar teveel vrijheid en een te sterke eigen wil leiden, wat zeer onwenselijk was.

De Patriarch had aan wereldse zaken eigenlijk de pest, en hij deed maar zelden mee aan de discussies. Omdat de vier andere leden meestal niet religieus waren, konden zij hem voor de dagelijkse gang van zaken best wel missen. Toch bleef hij Raadslid, omdat zijn inbreng soms van pas kwam; zoals bij de instandhouding van de snelle aanwas van de wereldbevolking. Een enkele keer was zijn bijdrage zelfs onmisbaar. Zo'n belangrijk moment was toen De Raad in toenemende mate werd gedwarsboomd door tal van organisaties die ongewenste doelen nastreefden.

Ongewenst voor De Raad wel te verstaan. Tot hun ongenoege goed geadviseerd, verspreidden die groeperingen - met lezingen, artikelen en boeken - beweringen in de wereld, dat de

manier waarop de mensheid bezig was binnen afzienbare tijd naar mondiale catastrofes zou leiden. Dit kon alleen vermeden worden als ecologische belangen permanent voorrang kregen op economische.

Op een zeker moment werden al die organisaties voor De Raad een echt probleem, omdat steeds meer mensen het verlangen naar volledige ommekeer van *eco*-voorrang overnamen. Het werd zelfs erger, want ook een oproep voor massale ongehoorzaamheid kreeg gehoor, en won in rap tempo aanhang. Het predicaat *'doemdenkers'* dat de loyale achterban van De Raad hen altijd had opgeplakt, kaatsten ze terug met de term *'doemdoeners'* als kenmerk voor hen. Hierdoor gefrustreerd besloot De Raad met hulp van slaafs gehoorzame volgers tot actie over te gaan. Eerst met propaganda via alle media. Maar toen na een poosje bleek, dat de ideeën van dwarsliggende groeperingen bij het publiek meer aansloegen dan de hunne, grepen ze naar veel rigoureuzere middelen.

Om hun harde aanpak een rechtsbasis te geven, vaardigden ze een in advies verpakt decreet uit. Voor de duidelijkheid met ultrakorte tekst. Slechts drie regels telde het; elk ferm dichtgeslagen met een uitroepteken. Ze gaven het als titel **Postulaat**. Met zo'n gewichtig klinkende aanhef en stoere opmaak kreeg het voor hun gevoel een eeuwigheidswaarde. Het was het enige advies dat ooit in de Raadskamer aan de muur werd gehangen. In gouden letters op luxueus, duurzaam papier; om de tand des tijd te kunnen weerstaan.

POSTULAAT

.....

Voor het vervolg van deze parabel kun je het geheel downloaden van onze website. Met erin opgenomen papierbesparende printinstructies.

Onze uitgaven zijn verkrijgbaar bij boekwinkels en internetboekhandel. In de loop van 2012 komen ze alle ook uit als e-boek. Met hierbij nieuwe titels als: **'Familiëimpeling'**, en twee verhalenbundels. Kijk voor meer informatie en nieuws op onze website:

www.dieesbron.nl